

Arrest

nr. 28 345 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:
de Belgische Staat, vertegenwoordigd de minister van Binnenlandse Zaken, thans de
minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die beide verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van 24 januari 2008 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren beiden van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn.

Op 4 september 1996 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Op 13 augustus 2000 worden verzoekers aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 25 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag in tot regularisatie op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 22 januari 2001 geeft de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies betreffende verzoekers regularisatieaanvraag.

Op 12 juli 2001 beslist de minister van Binnenlandse Zaken het ongunstig advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie te volgen.

Verzoeker dient een annulatieberoep in bij de Raad van State tegen voormelde beslissing.

Op 12 juni 2002 verwerpt de Raad van State dit beroep bij arrest nummer 107.758.

Op 12 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Tegen de voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 20 juli 2004 stelt de Raad van State afstand van het geding vast bij arrest nummer 134.055.

Op 4 april 2002 komt verzoeker het Rijk opnieuw binnen waarop de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot teruggrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats neemt.

Op 3 mei 2002 leggen verzoekers een aankomstverklaring af.

Op 8 december 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Op 27 maart 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de gang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)

Op 13 augustus 2003 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en tevens wordt hen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 10 december 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot vestiging in functie van hun minderjarig kind.

Op 24 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt worden gemotiveerd:

Eerste bestreden beslissing:

"(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar minderjarig kind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind. (...)"

Tweede bestreden beslissing:

"(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn minderjarig kind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind. (...)"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

Verzoekers stellen dat de minister haar beslissing op gemotiveerde wijze dient te nemen wat in casu niet is geschied, minstens op zeer gebrekkige wijze. Verzoekers verwijzen nog naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en artikel 149 van de GW. In casu is er volgens verzoekers sprake van een onjuiste en anderzijds manifest gebrek aan motivering in de beslissing wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde, uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar het (oud) artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (gewijzigd door artikel 45 §3 en 4 van het KB van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en naar het feit dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

In een tweede middel voeren verzoekers de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing aan, overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals gegeven *“in het bevel om het grondgebied te verlaten”*, daar de motivering een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Vooreerst voeren verzoekers aan dat het niet volstaat te stellen dat *“verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden”*, daar zij niet ten laste zijn van hun kind. Verzoekers wijzen erop dat zij de ouders zijn van een Belgisch kind. Zij argumenteren vervolgens dat de voorwaarde *“ten laste zijn”* opzij dient te worden geschoven gelet op de thans geldende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in deze materie. Verzoekers stellen dat deze rechtspraak de kwalificatie van het begrip *“familielid ten laste”* als een gegeven beschouwt dat voortvloeit uit de feitelijke situatie die gekarakteriseerd is door de omstandigheid dat de materiële steun van het familielid verzekerd wordt door de titularis van het verblijfsrecht. Ter staving van hun verwijzing naar Europese rechtspraak beroepen verzoekers zich op de zaak CHEN. Verzoekers lichten toe dat uit deze rechtspraak volgt dat het noodzakelijk is dat een kind door zijn ouders begeleid wordt opdat het kind kan genieten van zijn recht op verblijf. Diegene die het kind effectief verzorgt, moet in de mogelijkheid worden gesteld om bij zijn kind te verblijven in het ontvangstland. Verzoeker concludeert hieruit dat anders oordelen een schending uitmaakt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers stellen dat het recht op gezinsbeleving evenzo wordt gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekers kan slechts een uitzondering worden gemaakt op artikel 8 van het EVRM wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is. Verzoekers voeren aan dat deze noodzaak geenszins in casu is aangetoond. Verzoekers vervolgen hun betoog en stellen dat de ouders noodzakelijk zijn voor de opvoeding van hun kind, daar ieder kind zijn ouders nodig heeft voor de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid. Verzoekers wijzen erop dat hun kind bij hen inwoont en dat zij aldus instaan voor de opvoeding, bewaring en onderhoud van het kind. Verzoekers betogen dat indien verwerende partij oordeelt dat verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs tijdelijk, zij dan ook impliciet de verplichting oplegt aan een Belgisch onderdaan om het land te verlaten. Zij beklemtonen dat een kind dat de Belgische nationaliteit bezit tevens het recht heeft om in België te blijven en dat het kind artikel 3.1 en artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) kan invoeren. Concluderend stellen verzoekers dat aan de ouders van het Belgisch kind een verblijfsrecht dient te worden gegeven.

Waar verzoekers stellen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering zoals gegeven *“in het bevel om het grondgebied te verlaten”* merkt de Raad volledigheidshalve op dat de bestreden beslissing, de beslissing is van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2008 houdende de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekers opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naar wat hieromtrent reeds is uiteengezet in de bespreking van het eerste middel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS nr. 101.624 van 7 december 2001).

Artikel 61, §4 (oud) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn.

Artikel 40, § 6 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die

*te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.*" (markering toegevoegd)

Verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6 (oud) van de Vreemdelingenwet. Aldus dienen zij aan te tonen dat zij ten laste kunnen genomen worden door hun kind in functie van wie de vestigingsaanvraag werd gedaan.

Verzoekers hebben een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van hun kind dat de Belgische nationaliteit heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat dit kind geboren is in 2004 en aldus minderjarig is. In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers niet aantonen dat zij ten laste zijn van hun kind. Verzoekers bevestigen trouwens dat zij niet ten laste zijn van hun kind, nu zij in hun verzoekschrift stellen dat zij aldus instaan voor de opvoeding, bewaring en onderhoud van hun kind. Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet vereist uitdrukkelijk dat de ascendenten ten laste zijn van de Belgische onderdaan en niet omgekeerd. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoekers niet beschouwd kunnen worden als zijnde ten laste van hun minderjarig kind. Het feit dat verzoekers een Belgisch kind hebben, volstaat op zich niet om een verblijfsrecht erkend te zien. Aangezien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn, diende de gemachtigde van de bevoegde minister de vestigingsaanvraag te verwerpen die verzoekers op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet hebben ingediend als ouders van een Belgisch kind.

Verzoekers betogen nog dat het begrip ten laste opzij dient te worden geschoven gelet op de thans geldende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

De Raad stelt vast dat waar verzoekers het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., Chen, C-200/02, 19 oktober 2004) citeren, zij vooreerst niet aantonen, gelet op het ontbreken van een intracommunautair aspect, dat zij aanspraak kunnen maken op de interpretatie die wordt gegeven aan het recht op vrij verkeer, zoals dit zou voortvloeien uit het aangehaalde arrest. Noch verzoekers, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indienen, zijn burgers van de Unie zijn die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. Verzoekers, van Ecuadoriaanse nationaliteit, vragen namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door het Europese recht wordt vereist, ontbreekt in casu. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties waarvan alle elementen geheel in de interne sfeer van één lidstaat liggen en die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht (H. VERSCHUEREN, "Gezinshereniging met EU-burgers door derdelandsonderdanen", TVR, 2005, 122). Aangezien verzoekers geen begunstigen van het gemeenschapsrecht zijn, is dit niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie (H.v.J., zaak C-35 en 36/2 van van 27 oktober 1982, H.v.J., zaak C-64/96 en C-65/96 van 5 juni 2007). Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekers hoe dan ook abstractie maken van overweging 47 van dit arrest waarin het volgende wordt gesteld:

"Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven."

De Raad kan slechts opmerken dat verzoekers niet aantonen dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hun kind ten laste komt van de overheidsfinanciën en evenmin bewijzen dat hun kind gedekt is door een passende ziektekostenverzekering, zodat zij het arrest Chen niet nuttig kunnen aanwenden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat dit artikel het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS nr. 99.581, 9 oktober 2001). Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien daar de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Verzoekers zijn Ecuadoriaanse onderdanen en zijn derhalve onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet wanneer zij zich in België wensen te vestigen bij hun Belgisch kind. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS nr. 140.105, 2 februari 2005). De Raad benadrukt wederom dat artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat dat een onderdaan van een derde staat, die ouder is van een Belgisch kind, met een E.G.-vreemdeling gelijkgesteld wordt op voorwaarde dat zij aantonen ten laste te zijn van hun kind. Om zich in België te kunnen vestigen, dienen verzoekers derhalve aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun kind dat op 23 november 2004 werd geboren. De Raad herhaalt dat verzoekers op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing betwisten. Het feit dat men een Belgisch kind heeft, geeft geen automatische toekenning van een recht op vestiging op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing het artikel 8 van het EVRM hebben geschonden.

Tevens moet worden vastgesteld dat verzoekers in het rijk verblijven en dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat deze geen verwijderingsmaatregel inhouden, gericht tegen de verzoekers noch tegen hun kind, zodat de bestreden beslissingen op zich niet de door de verzoekers gevreesde scheiding van hun kind inhouden. In zoverre faalt het middel derhalve in feite.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen: *“Het kind kan artikel 3.1 en 9 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag inroepen.”*, merkt de Raad op, in zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3.1 en artikel 9 Kinderrechtenverdrag, dat de bestreden beslissingen niet gericht zijn tegen het Belgisch kind van verzoekers. Daargelaten de vraag of verzoekers aldus belang hebben bij het inroepen van deze schendingen wijst de Raad erop dat de artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS nr. 60.069, 11 juni 1996; RvS nr. 76.554, 21 oktober 1998; RvS nr. 97.206, 28 juni 2001).

De Raad stelt vast dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist, gebrekkig of onvolledig is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU